

Krav på løn og løn i en opsigelsesperiode som elev, uanset arbejdsgiver ikke er godkendt som uddannelsessted

En lønmodtager havde anmeldt krav om betaling af løn som ufaglært under hele ansættelsesperioden. Lønmodtageren havde indgået aftale om ansættelse som elev og aflønning med elevløøn.

Det var lønmodtagers synspunkt, at den manglende godkendelse af arbejdsstedet som uddannelsessted betød, at hun ikke fik merit for den periode, hun havde været ansat. Dette skulle medføre, at hun havde krav på efterbetaling af løn for hele ansættelsesperioden med en højere lønsats end elevløøn.

Højesteret stadfæstede Østre Landsrets tidligere dom og slog fast, at det forhold, at arbejdsgiveren ikke blev godkendt som uddannelsessted ikke i sig selv kunne begrunde, at eleven ikke var bundet af den indgåede uddannelsesaftale, herunder vilkåret om elevløøn.

Forholdet udgjorde derimod en misligholdelse, som berettiger eleven til at ophæve uddannelsesaftalen og kræve erstatning eller godtgørelse af arbejdsgiveren for manglende opfyldelse af de påtagne uddannelsesforpligtelser, jf. herved erhvervsuddannelseslovens § 65. Da et sådant krav ikke er omfattet af konkurslovens § 95, kunne kravet ikke gøres gældende mod LG.

Højesteret frifandt derfor LG for krav på betaling af højere løn end elevløøn.

Det er LG's opfattelse, at der med denne dom nu er gjort endeligt op med påstanden om, at elever skulle kunne kræve differenceløn i anledning af arbejdsgiverens konkurs og/eller manglende godkendelse af arbejdsstedet som uddannelsessted.

Højesteret har anerkendt LG's praksis med at afvise krav på godtgørelse og erstatning i anledning af misligholdelse af elevaftaler. Krav på tilgodehavende elevløøn og erstatning for løn i en opsigelsesperiode beregnet pga. elevløøn afvises som simple fordringer, der ikke har krav på lønprivilegier efter konkurslovens § 95.